

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

📖 Ž 113,2n.7.9 + uvítání: i my se společně přidáváme k chvále Hospodina, Boha našeho, který překonává naši nouzi a trápení, je to on, kdo nás přivádí k veškeré spokojenosti a radosti

🎵 165,1-5

Modleme se: Děkujeme tobě, náš Bože, že se můžeme svěřovat tvé péči. Ty nás s láskou přijímáš, o tom jsi nám podal nejvyšší důkaz ve svém Synu Ježíši Kristu. Pro něho a v něm se nám dostává tvé milosti časné i věčné. Děkujeme, že nás zahrnuješ mnoha dobrými skutečnostmi a vzal jsi na sebe i starost o naši spásu. Užíváš svou moc k tomu, abys nám udělil milost a vysvobodil nás z otroctví zlého.

Přiznáváme, že si toho mnohdy nevážíme, nedbáme o to, jednáme jak nezbedné děti, je nám vzdálena jakákoli poslušnost rodičovské vůle a i ta vděčnost. Prosíme, smiluj se a odpusť nám.

A prosíme, zavěj svým Duchem tak, abys odstranil vše, co nás od tebe odděluje, abys způsobil, že si budeme uvědomovat, jak je pro nás dobré být tvými a co dobrého s námi zamýšlíš. Kéž to v nás vzbuzuje trvalou chválu: Sláva Otci ... Amen

📖 Ř 3,21-26

🎵 100

„Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost.“ (1Pt 5,5b)
Kéž je naše srdce prostoupeno pokorou, abychom došli tvé milosti, Pane. K tomu nám buď sám nápomocen a tvé slovo ať je naší posilou.

📖 Mt 21,28-32

S dětmi je potíž. Neposlouchají rodiče, odmlouvají jim, za zády rodičů si nakonec stejně udělají, co chtějí. Třeba čepici, téměř násilím doma při odchodu nasazenou na hlavu, hned za prvním rohem rychle sežmoulají do kapsy. Známe to, sestry a bratři.

Ten, kdo dětství právě prožívá, ví o tom své, že? A my ostatní, co už máme dětství za sebou, to snad ještě pamatujeme a nakonec to známe mnohdy i z té druhé, rodičovské strany. Něco po svých dětech

chceme, aby doma pomohly a udělaly, jenže, slovy klasika Vladislava Vančury, „to pak je řečí a pitomejch vejmluv.“

Naše rodičovská autorita není nijak neotřesitelná. Naopak, dostává často na frak. A není to tím, že by doba byla horší než dřív. Není to tím, že by ty dnešní děti byly horší, než jsme byli my a ti před námi. Vždyť už Ježíš ví své o neposlušnosti, odmlouvání a neplnění přání rodičů. Bylo to tak už kdysi dávno, jak ukazuje podobenství. Děti zlobily zkrátka vždycky.

Možná nás ještě víc zarazí to, že to podobenství, které vychází ze zcela běžného života, jak už to bývá, mluví o našem lidském vztahu k Bohu. Nejen že už kdysi dávno byla vachrlatá autorita rodičů, ale ono to nebylo už tehdy valné ani s poslušností Boží vůle. Ne každý dělal, co Bůh chtěl. Ani Boží autorita nebývala dřív zřejmější, pevnější a jasnější. Ani v tom nejsme horší. I to už tady bylo a také vždycky bude.

Lidská odpověď na Boží výzvy, reakce Božích dětí na Boží vůli není vždy jednoznačná. Nezazní: „Ano, jdu,“ a šel by a udělal. Takový vysloveně kladný a vzorový syn se v Ježíšově podobenství neobjeví. Buď jeden syn odmlouvá nebo druhý neuposlechne, ačkoli slovně, navenek nejprve přitakal. Zkrátka nikde žádný ideál na dohled. I tohle si musíme, sestry a bratři, pustit k tělu a vzít to vážně. Před Bohem nejsme ani jeden bez vady a bez viny. I to je možná pro někoho dost velké překvapení.

Největším překvapením však je vyústění celého podobenství, kdy Ježíš odkryje karty, kdo je kdo. A tady musíme zpozornět asi nejvíc.

Ježíš to celé podobenství vypráví v chrámu, tedy v kostele. Říká je v debatě s velekněžími a staršími lidu, tedy církevními představiteli své doby. A vyjde z toho najevo, že právě oni jsou jako ten druhý syn, jsou sice těmi, kdo vnějškově Pánu Bohu přitakávají, ale právě oni nedělají to, co Bůh chce. Tohle slyší kostelový lid a jeho nejvyšší zástupci, to slyšíme my: „Opravdu děláte, co Pán Bůh chce?“

Možná toho děláme mnoho. Ale je to to správné? Je to to pravé ořechové? Je to vůle Boží?

Rozdíl mezi oběma syny je v tom, že ten první litoval své původní odmítavé odpovědi. Druhý nelitoval ničeho, jelikož si nejspíš vůbec

neuvědomil, že by měl. Že má i on čeho litovat. A jsme znovu u toho: Před Bohem nejsme ani jeden bez vady a bez viny. Máme čeho litovat. Boží vůlí je, abychom uměli litovat a hledali nápravu. Boží vůlí je otevřená náruč pro všechny, kdo vědí, že si jí sice ani za mák nezaslouží, ale o to s větší radostí se do ní vrhají, když zjistí, že je jim přesto otevřena.

Tak k vám „přišel Jan po cestě spravedlnosti.“ Kázal lítost nad tím, co bylo, a možnost nově začít. Kázal ospravedlnění z pouhé Boží milosti. „Ale vy jste mu neuvěřili.“ Přišel Ježíš a pokračuje v tom, volá k Bohu, k naplňování Boží vůle a ke vstupu do té otevřené Boží náruče. A co? Co vy? Co bude?

Neustále nad námi visí otazník, zda nejsme jako ten syn, který sice navenek říká: „Ano, pane,“ ale nedělá, co Bůh chce. Ježíš to říká pro kostelový lid a jeho vedení. Není to o nich, ale je to o nás.

„Tak vás celníci a nevěstky předcházejí do Božího království,“ neboť uvěřili. Prostě se spolehli na zvěst o dosažení spravedlnosti před Bohem podle Boží cesty, Božím způsobem pouhé milosti, darované milosti, v souladu s Boží vůlí. A zařídili se podle toho. Udělali, co po nich Bůh chtěl. Sice byli nejprve k Bohu lhostejní, nechtělo se jim, ale pak toho litovali a šli.

To ti v chrámu naopak říkají, že jo, ale dělají si dál něco svého. Nedali na ty Boží způsoby, neuvěřili, že by taková spravedlnost založená na lítosti lidí nad tím, co bylo, a především na lítosti Boží nad lidmi vůbec, mohla fungovat. Chtějí si svou spravedlnost založit na sobě, na kostelním životě, na skutcích podle sebe. Bez ohledu na to, co žádá Bůh. Je nad námi ten otazník, zda takhle taky nejednáme.

Ale je to právě jen otazník. Ne vykřičník ani tečka – tedy konec. Smutný konec. Naopak: „Oni vás předcházejí.“ Mají před vámi náskok. Ale to neznamena, že se nemůžete vydat za nimi. Můžete. A máte. Nikoli pod heslem: „Dohnat a předejít.“ To by zase byla špatná cesta pýchy a soběstřednosti. Ale vzhůru za nimi s pokorou a lítostí. „Předcházejí vás.“ Vždyť i vám je otevřeno. Boží lítost se klene nade všemi lidmi. On volá oba syny, tedy všechny své děti, ať patří k té či oné skupině. Každému platí: „Jdi! Jdi dnes!“ Amen

Náš Pane Ježíši Kriste, ty nás vedeš k tomu, abychom poznávali a také plnili Boží vůli. Ty nás učíš o Boží milosti, jíž jsme zahrnováni. Proto se u tebe nyní přimlouváme:

Za ty, kdo litují své minulosti. Posiluj v nich důvěru, že tvá otevřenost pro člověka je silnější a mocnější než jakákoli lidská provinění. Buď milostiv.

Za ty, kdo se považují za dobré, bezchybné, zbožné, slušné lidi, kteří nemají čeho litovat. Otevři jim oči pro vlastní nedostatečnost. Ukazuj, že i povýšenost a přehnané sebevědomí jsou krokem vedle a důvodem k pokání. Buď milostiv.

Za ty, kdo tě odmítají, ke tvé vůli se staví lhostejně, žijí v zajetí svých zájmů, svých starostí, svého byznysu. Přemáhej jejich zaslepenost světlem svého evangelia. Buď milostiv.

Za tvou církev. Aby konala to, k čemu ji voláš. Aby naplňovala tvou vůli. Aby žila v síle tvého slova. A žehnej svému lidu u nás i ve světě. Buď milostiv.

Za ty, která tvá církev odradila tím, že namísto hlásání evangelia vytrubovala do světa své vlastní pravdy, tím, že nebyla společenstvím svobody a radosti, ale naložila na lidi neunesitelná břemena. Zasáhni svou hojivou a osvobozující mocí. Buď milostiv.

Za ty, kdo nesou tíhu nemoci – ať už přímo na svém těle či jim onemocněl někdo blízký. Dávej ducha zmužilého a odvážného, dávej vytrvalost, dávej důvěru ve tvou pomoc. Buď milostiv.

Za náš sbor, abychom rostli ve víře, lásce a naději a byli tak společenstvím, které se stane domovem a přístavem pro ty, kdo se tebou dají oslovit a povolati. Dej, ať jsme společenstvím vzájemné služby. Buď milostiv.

Ve tvém jménu společně k Bohu voláme: Otče náš ... Amen

♪ 648 = Svítá 166

ohlášky

📖 Př 18,10.12

📖 Nu 6,24-26

♪ 253